

Acid mothers temple ve Vídni

Ve středu 2.10. se konal ve Vídni v klubu Fluc koncert kapely Acid mothers temple and Melting paraiso U.F.O., která hrála minulý rok v divadle Archa. Jelikož začínají novou šňůru, tak Vídeň byla nejbližší k Praze a je poměrně dobře dostupná.

Vystoupili jsme na Pratesternu, který tvoří velký kruhový objezd a uvnitř je vlakové nádraží. Přesně jsme věděli, jaká je adresa a jak se klub jmenuje – žel jen to nevěděl nikdo, koho jsme potkali. Klub byl prostě k nenalezení. Po hodině a půl obcházení kruháku, sousedících ulic a jiných zákoutí jsme to náhodou objevili – bez názvu, bez plakátů - prostě dobře zamaskovaný klub. Velikostí to bylo asi polovina Modré Vopice, ale více širší než delší, byl polepený nálepkami a celkově se zašlou patinou kdysi výstavní restaurace. Bylo k půl osmý, ale začátek byl odložen na 9. No, byli jsme jedni z prvních. Hned jsme si dali pivo (Zwettler za 3.60 EUR což je alkoholově potentní vodovitý nápoj) a čekali. V klubu byl zákaz kouření, ale jediný, kdo to respektoval jsme byli my (prvních 30 minut) a kouřící členové A.M.T. Kolem půl devátý se klub začal plnit. Zakecal jsem se s jedním klukem, který se ukázal být kdesi od Mnichova a zrovna balil jointa. No, hned bylo veseleji. Ptal jsem se na ostatní Vídeňské kluby a byl jsem ujištěn, že nejlepší je právě Fluc – pěkné, tak to si myslím, že Praha se svými kluby může taky leccos nabídnout. Acidi začali hrát kolem 20:45. Nejprve začali rozehrou Space speed suicide, pak jednu novinku In Search of Lost Divine Ark, která byla poklidným tempem, ale s psychedelickými vstupy Kawabato Makaty. Další písní byla suite Pink Lady

Lemonade (s vloženou písní Om riff – původně Master builder od kapely Gong), kde už Acidi ukázali vídeňskému publiku, jak se dělá masakr. Jelikož jsem měl jejich písně naposlouchané, tušil jsem, co přijde a mohl se soustředit na to, jak se Acidi na pódiu domlouvají – a světe div se, dívají se na sebe a jak už to při tomto způsobu komunikace chodí, tak kouřová clona je dokáže znejistit. Kawabato se tradičně utrl a byl k nezastavení – když jej to přestalo bavit a rozhlédl se, jak je na tom zbytek kapely, který nevykazoval žádné

známky potřeby hysterické tempo nijak měnit, hrál dál a ještě rychleji – jeho prsty nebylo přes tu kadenci tónů vidět – opravdu dělal čest své přezdívce Speed Guru. Při sledování jeho hry, pohybů, které během hraní vyváděl a šíleně hlasitá kytara (měl hodně výkonnou aparaturu) mi připomnělo, že tak podobně musel působit Jimi Hendrix před 45 lety. Následovala píseň Cometary Orbital Drive, která graduje 8 minut základní riff, prostě gradace, která usmaží většinu posluchačů. Poté, co byla píseň dostatečně rychle, Kawabata jen kývl na bubeníka, že tempo je takhle akorát a spustil na kytaru tsunami tónů, zvuku a disharmonií, kdy jeho kytara opustila popruh a samozřejmě provedl vrcholný větrník, kdy točil s kytarou před bednami a ty díky tomu točení vazbily. Kosmické zvuky, šílené tempo, které ne a ne ustát, Hiroshiho efekty a lahůdka nakonec – skok do ještě vyšší rychlosti. Opět jsem stál s otevřenou hubou, smál se, že tohle prostě není možný... dokonce i pivo jsem zapomněl pít. Po vyteskání přidali píseň Chinese Flying Saucer, která byla v příjemnějším tempu, ale jen chvíli – tam bubeník napálil rytmus, ale až moc, ostatní nestíhali – zpomalil, dal si přechod a zase se vrátil do původního tempa. Ten trik znám a pobavilo mě, že nejsem jediný, kdo jej využívá. Ale tempo bylo fakt šílený – celá kapela vlála a publikum vlálo s nimi – takhle si představuju průlet elektrickým vesmírem. Acidi skončili v krásných 22:20 a o 20 minut později nám jel autobus zpět na Florenc. Zase mám depresi, že takovouhle současnou psychedelickou kapelu jen tak nikde nevidím.... *Krtek*

Zprávičky

- 9.10 se v Bar 37 koná **Benefit na tiskárnu pro Nájezd**. Bude autorské čtení básníků – bližší informace – v průběhu večera.
- 11.10 se koná akce **Pravěkfest II** - autorská čtení. Kde: klub Sběrné Suroviny (Krymská 2, Praha 10), start 18:00, vstup dobrovolný.
- 12.10 se koná akce **Pravěkfest II** - koncert kapel. Kde: klub Bažina, start 17:00, vstup 80 Kč.
- 18.10 se v Dead Jack klubu (Ječná) koná akce **Volíme psychedelii**, vystoupí: Hlíničkové lopatky dědečka pipýna a Utajená intelligence. Start: 19:00, vstup: kdo ví.
- 19.10 se koná akce **Binič fest**. Koncert kapel. Kde: Nymburk, Děličák, start 18:30, vstup 100 Kč.
- 23.10. v Tiskárně na vzduchu (nový prostor na Výstavišti) vystoupí spolek Bohém – autorské divadlo se hrou **Mořičvil**. Start: 19:00, vstup dobrovolný.
- 26.10. se koná **66 DAYS REMAIN FEST** (6 kapel, z UK, DE, PL a CZ). Kde: Klub Bažina (U Klubu 63), start: 19:00, vstup: 99 Kč.

Zelená země dešťů

Nečekej, že přečtením tohoto článku budeš mít objektivní a kompletní informace pro výjezd za prací do Anglie. Existují dobré webovky, kde si dohledáš, co konkrétně potřebuješ. Pár jich uvádím pod textem. Najdeš tu několik příběhů a tipů z mého pobytu v Leicesteru, East Midlands. Je možné, že se za poslední čtyři roky něco změnilo. Jak jsem to tenkrát zažila, tak vyprávím...

Ouřední nezbytnosti

Bez adresy jako by člověk nebyl, UK nemá ekvivalent našich občanských průkazů, i když jejich zavedení v roce 2009 zvažovala, se snížením hrozby terorismu už od tohoto plánu, tuším, ustoupila. Jedinou státem vystavenou kartou je NI Number Card, karta zdravotního pojištění. Pro získání NI čísla (National Insurance Number) i pro vyřízení registrace do pracovní agentury jsem potřebovala mít dopis, potvrzující, že někde bydlím. Proto je lepší po příjezdu bydlet spíš u někoho, než v hostelu, karavanu, kempu či jiné přechodné instituci. Když už máš adresu, pak je rozumnější nevyhýbat se placení City Council Tax (CCT = daň obci). Úřad pro NI správu je centralizovaný pro celou zemi na jednom místě, kam je nutné poslat pas. Na Postal Servis není moc spolehlutí, je dobré si připlatit za cenné psaní. Další důkaz, že je to země paradoxů: občanky (ID cards) nemají prý proto, že by jimi omezovali osobní svobodu. Na druhou stranu vyžadovali, aby osoba neměla při sobě pas. Dřív, když se po EU ještě necestovalo na občanku, to znamenalo nemožnost opustit zemi. Málokdo by hned po příjezdu potřeboval odcestovat, ale i takové situace se mohou přihodit během 13 týdnů, což je lhůta pro

vystavení NI čísla. Takže je lepší mít doklady dva, občanku i pas. Fakt, že v UK není osobní doklad typu občanky, prakticky znemožňuje státu evidovat pohyb občanů. To prakticky hraje pro osoby, které se potřebují schovat. Většina lidí volí legální formu pobytu, a tím i pronájem nemovitosti, nebo pokoje v sharehousu. Zvláště v druhém případě je dobré si před změnou bydliště ověřit, že Landlord (bytnej) zaplatil CCT, pokud to máte ve smlouvě. Vymáhání této daně, i třeba jen měsíční splátky, město důsledně hlídá, po půl roce upomínek předává exekutorské firmě. Díky nahlášeným adresám tak jsou schopni dlužníka dohledat. Takže, když se daň neplatí, je lepší ji neplatit vůbec a odjet z města. Když se daň po delší pauze platit začne, dluh tě dožene. Praktická věc je, že se dají účty platit jen částečně a to v každé druhé samošce. Například stačí zaplatit jen 1 libru z účtu za plyn a tím je dána najevo vůle, že osoba má zájem závazek uhradit a tak jí nelze účtovat penále. Alespoň v praxi se neúčtuje, UK legislativu jsem kvůli tomu nestudovala.

Obživa

Jsou agentury, které zaměstnávají i před tím, než je vystaveno NI číslo. Některé pomohou s jeho zařízením. Práci jsem měla hned třetí den. Částečně díky tomu, že jsem uměla obstojně anglicky a taky proto, že mi bylo jedno, jestli to bude fabrika nebo sklad. Přeci jen Job Centre (úřad práce) nebo agentury s nabídkami zaměstnání odpovídajícím vzdělání nemá smysl bez NI čísla vůbec kontaktovat. Z agentury mě nejdřív na zkoušku poslali do skladu lepit samolepky na kalendáře. To byla manuální opičina, ale v celkem dobře vytápěném skladu, takže se tři dny koukání se na Deepa a Clooneyho daly vydržet. Do týdne už jsem měla práci u PC v jiném skladu a s nabídkou permanentního kontraktu. Podle známých z česko-slovensko-polské komunity to bylo celkem výjimečné ve své rychlosti. Je lepší počítat i s delším časem bez práce. A nepodceňovat načasování. Je holý nerozum jezdit začátkem kalendářního roku, a i před koncem daňového roku je trh s prací slabý. Taková „okurková sezóna“ končí někdy v březnu-dubnu. Nejčastěji nabízené nekvalifikované práce jsou v potravinářství, které znám jen z vyprávění. Nic pěkného. Ve větších potravinářských fabrikách jsou dané hierarchie a převládající polština. Hned při prvním pracovním dni v UK se mi stalo, že jsme měli

školení BOZP v polštině. Byl to sklad se spotřebním zbožím, polštinu tam člověk potká na mnoha místech. Když jsem se zeptala, jestli by mi to neřekla anglicky, namíchla se, z čtvrt hodinové promluvy přeložila dvě věty a už nikdy mě z agentury do stejného skladu neposlali. Ale to už jsem měla tu brigádu s kalendáři. Většina podniků vyplácí mzdu týdně, což je super. Někdy je plat v nabídkách řídicích pracovních míst uváděn annual (roční). Těsně před ekonomickou krizí jsem měla výborné místo v logistickém oddělení nadnárodní chemičky. To bylo super, trochu skladová účtařina, ale hlavně teplo a jediná cizinka mezi místními dialekty. Bylo i období, kdy jsem využila systém a přihlásila se na místní úřad práce. Člověk bez příjmu nemá povinnost platit pojištění, ovšem City Council Tax ano. Navíc mi Job Centre (tedy úřad práce) zaplatil několik kurzů angličtiny, proč to nevyužít :-)

Jsem nevyvratitelně přesvědčena, že anglický národ má hluboce zakořeněný, po generace šlechtěný masochismus. Nejen to jídlo a konstantní počasí ala zataženo-podzimní-půlpáté-odpoledne. Například taková specialita, že aby jim domy neplesnivěly, mají větrací díry z místností ven. Takovéto otvory se většinou nedají uzavírat. Maximálně je v nich zazděn děrovaný plíšek. Je fakt, že venkovní teploty málokdy klesnou pod nulu a taky že jsou Angličani prostě otužilejší. Další jejich designovou specialitkou jsou umyvadlové kohoutky, kdy úplně vpravo na umyvadle je umístěn kohoutek pro ledovou vodu a úplně vlevo kohoutek s horkou vodou. Na tomto si

dost tvrdohlavě zakládají, tradice. Šikovné udělátko z tří pet flašek tenhle problém vyřeší a vodu lehce smísí do jednoho proudu. Baterie, mísící vodu, jim nejsou neznámé, ale instalují je jen u kuchyňských dřezů, výjimečně i u van.

Není žádným tajemstvím, že v Anglii žije velké množství Poláků. V tak zvaných polských obchodech je snadno k sehnání vše pro českou kuchyni. Někdy mívají i čerstvé uvařené knedlíky, pečivo a také podpultové cigarety, které prodávají za poloviční cenu oproti britským. Co chybí anglické kuchyni, to vynahradí nepřeborné množství jiných národních kuchyní, bufetů, kebabů... s mnohem lepším poměrem kvalita/množství/cena, než v ČR. Nejvíce mě bavil čínský podnik Eat what you can (sněž, co zvládneš). Taky je dobrý zvyk, že nepotřebný nábytek se prostě jen vytáhne před barák na ulici. Takhle se dá dobře zařídit, případně vyklidit dům.

Vlevo

se tam chodí i po chodnících. Na provoz vlevo se zvyká snadno. Kruhové objezdy jej zjednodušují, pravidlo přednosti zprava zůstává v platnosti. Maximálně při změnách, po dovolené v zemi s provozem vpravo, jsem několik dní vrážela loktem do dveří, jak jsem se snažila řadit tam, kde řadící páka nebyla. Stejně tak jako jiní řidiči, s kterými jsem se na tohle téma bavila. Dopravní policie je vstřícná. Jednou se mi stalo, že jsem pod vlivem silných kortikoidů chtěla odbočit do zákazu vjezdu vpravo. Tu křižovatku jsem dobře znala. Prostě zkrat. Když jsem si uvědomila, že to nepůjde, projela jsem křižovatku nakonec rovně a v zrcátku se potkala pohledem s poldou, který jel hned za mnou. Zahoukal, abych zastavila. Ve snaze situaci rychle vyřešit jsem dala automaticky blinkr doprava a chtěla přizastavit uprostřed šestiproudovky. To už polda mával a ukazoval do boční uličky, kam jsem nakonec zajela. Smysly se mi trochu zbystrili a pamatujíc zlaté pravidlo, nežustat sedět a nestavět se tak automaticky do podřízené role, jsem

vyskočila z auta s mapou v ruce a s rozpačitým úsměvem říkám: „Sorry, I am lost.“ Polda se zasmál, zeptal se, jak dlouho jsem v UK. Bez pokuty a ještě jel přede mnou, aby mi poradil, kudy se dostanu na směr, který jsem potřebovala.

Mimo legalitu

Známí měli tři kytky na zahradě, za které byla jedna osoba z domu „odměněna“ dnem vězení. Jako varování. Lehké drogy jsou zakázány a tolerovány míň než v ČR. Během večírku ke Dni kobiet jsme si dávali koks přímo před bobíkem (polda pochůzkář), stál jak socha, ani nepromluvil. Vždycky hlídali před podniky, kde probíhala nějaká ohlášená párty. Cítit to musel, nijak nereagoval. K sehnání je prakticky všechno. V čarodějnickém obchodě se dali koupit kaktusy. Vzpomínám si, že je zakázáno prodávat Absint. Prostě země paradoxů. Přes práci v chemičce jsem se seznámila s jamajskou komunitou, takže bylo všeho dost. Tahle jamajská banda nám jednou dala i telku a hlavně, jak pořad zevlíli na ulici, tak jsem byla naprosto v bezpečí. To se nedá říct o jiných. Přímou v našem somálském ghétu napadla banda desetiletých výrostků čtyřicetiletého chlapa, co šel brzy ráno do práce. Jinej zážitek měl kolega, byť se v Británii narodil, jeho rodiče přišli z Bulharska. Pamatuju jeho sdrátovanou čelist, půl roku mohl jíst jen tekutou stravu. Těm, co ho napadli, hned dával peníze, mobil, ale nic z toho je nezajímalo. Rasismus je v UK docela častej. I na úřadech, tam ztratili moji žádost o podporu nejmíň dvakrát. Undergroundový kapely, co se tváří, že jsou pankáči, zpívají o lidech z východu „all that people are vampires“ a že není dost práce pro Brity. Ani mediální masáž o zvýšení HDP a životní úrovně díky lidem z východní Evropy, na nacionalistických náladách nic moc nezměnila, nehledě na to, že práci, kterou většinou agenturní zaměstnanci dělají, by ani řadovej britskej dělník dělat nechtěl.

-e-

<http://www.pohyby.co.uk/index.php?lang=en>
<http://www.lochneska.cz/prace-anglie-prace-v-anglii>

Máteli další cestopisné postřehy, neváhejte je sepsat a domluvit se s námi na adrese najezd@gmail.com